

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1329/2022
08.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Бранка Станића, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Немања Марковић, адвокат из ..., против тужене „Моби Банка“ ад Београд, чији је пуномоћник Милан Лазић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3587/19 од 01.12.2021. године, у седници одржаној 08.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3587/19 од 01.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3587/19 од 01.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 262/18 од 17.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је основни тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужена обавезе да јој на име неисплаћене зараде за прековремени рад за период од јануара 2011. године до јуна 2013. године исплати укупно 269.841,65 динара у појединачним месечним износима и са законском каматом, чија су висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставом изреке. Ставом другим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев, па је тужена обавезана да тужили на име разлике зараде (за рад дужи од радног времена) за период од јануара 2011. године закључно са мајем 2013. године исплати укупно 231.245,61 динара у појединачним месечним износима и са законском каматом, чија су висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужили накнади трошкове парничног поступка од 228.287,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3587/19 од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке, и делу става трећег изреке за накнаду трошкова поступка од 213.287,00 динара, док је у преосталом делу преиначено решење о трошковима

поступка и одбијен захтев тужиље за разлику од досуђеног износа до траженог износа од 228.287,00 динара. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка од 10.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата на име мање исплаћене зараде по основу прековременог рада. О овом праву тужиље судови су одлучили уз примену одредаба чланова 50. став 1, 53, 55, 56, 104. став 1. и 108. став 1. тачка 3. Закона о раду, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених суда којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.01.2014. године, а поднеском од 30.03.2016. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 231.245,61 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413 ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић